

H.Polo: Podněstří - sud střelného prachu na Dněstru

- editor007 | 10. června 2024

PODNEŠTRÍ: NATO každoročně provádí asi čtyřicet velkých vojenských cvičení v blízkosti ruských evropských hranic V březnu 2024 provedla západní vojenská aliance manévry Nordic Response 2024 na ruských skandinávských hranicích za účasti Španělska. Atlantická propaganda při této příležitosti prodala naivním lidem další lež, když tvrdila, že šlo o "obraná cvičení proti ruské hrozbě", ale vynechala velmi relevantní problém: Moskva se může logicky domnívat, že generální štáby ve Washingtonu a Bruselu pravidelně dělají přípravy na následný útok na Rusko, protože je zřejmé, že Spojené státy se snaží vytvořit nové zdroje napětí v regionech, které ovlivňují bezpečnost Ruska. Podněstří (oficiální název je Podněsterská moldavská republika) je jedním z nich: přestože Moldavsko není součástí NATO, na konci října 2023 uspořádaly americké a moldavské jednotky vojenské cvičení (Aurochs Partner 2023) v severním Moldavsku, poblíž ukrajinsko-rumunských hranic. Zřejmým příjemcem byla Moskva.

Podněstří je jedním z území, které odolalo vlně nacionalistické zuřivosti podnícené Spojenými státy, která se přehnala sovětskou periferií v posledním období Gorbačovovy vlády a na počátku Jelcinova prezidentství. Nedodržení referenda z roku 1991, kde sovětské obyvatelstvo drtivou většinou hlasovalo pro zachování SSSR, a povzbuzování Jelcinovy vlády všem republikám, aby se odtrhly od Moskvy, byly zdroje, které ruský prezident použil k obsazení Kremlu a svržení Gorbačova. To znamenalo vyhození do povětří a rozpad Sovětského svazu a začátek válek v mnoha republikách mezi těmi, kteří byli pro zachování historických vazeb, a novými žraloky kapitalismu, kteří se chtěli zmocnit veřejného majetku tím, že zemi roztrhají na kusy. Tak tomu bylo v případě Moldavska, malé republiky ležící mezi Ukrajinou a Rumunskem, jejíž vláda v Kišiněvě se nadšeně vydala cestou nacionalismu, nikoli bez odporu, jako v Podněstří. Ti, kteří odmítli rozpad Sovětského svazu a odmítli se odtrhnout od Ruska, jako Abcházie, Jižní Osetie, Náhorní Karabach, Podněstří a další území, to měli těžké, protože v Moskvě vládl Jelcin, pěšák Spojených států a strůjce sovětského výbuchu.

Během druhé světové války nacistické Německo okupovalo Moldavsko (tehdy Besarábii) a spolu s rumunskou fašistickou vládou Antonesca zavraždilo více než sto tisíc lidí, ale dědictví rumunského fašismu a jeho moldavských kompliců převzala v roce 1991 nová moc Kišiněv, která se pro tuto příležitost příhodně proměnila v nový nacionalismus, který se podíval do zrcadla kapitalistického Rumunska. Po chaosu v devadesátých letech, v prvních letech 21. století, udrželo volební vítězství komunistů dobré vztahy s Moskvou, které později přerušily pravicové vlády.

Podněstří je pás země mezi řekou Dněstr a hranicí s Ukrajinou, něco málo přes čtyři tisíce kilometrů čtverečních, kde má téměř polovina obyvatel ruské občanství a již v roce 1990 strach jejích obyvatel z hypotetické integrace do Rumunska, z vnucení rumunského jazyka, Marginalizace Rusů, po zděšení z vyhlášení nezávislosti Moldavska vyhlášeného v srpnu 1991, ještě za Gorbačova, a následné hrozby Kišiněva, že se rozejde s Moskvou, vedla k vyhlášení Podněsterské moldavské sovětské socialistické republiky, kterou Gorbačov anuloval. Složitou situaci podněsterských vůdců v sovětské krizi v roce 1991 ilustruje skutečnost, že první prezident Podněstří Igor Smirnov byl na Ukrajině zatčen vládou Leonida Kravčuka (signatáře s Jelcinem a běloruským Šuškievičem nezákonné Bělavezské smlouvy, která rozpustila SSSR). Mezi březnem a červencem 1992 pak vypukla občanská válka mezi kišiněvskou armádou a podněsterskou armádou Tiraspolu, jejíž slovanské obyvatelstvo chtělo nadále udržovat styky s Ruskem a odmítalo nacionalistické zuřivosti, které podle všeho vedly Moldavsko k

okamžitě integraci do Rumunska. Přestože moldavské síly obdržely pomoc od rumunské armády, nebyly schopny porazit podněsterské oddíly a příměří podepsané oběma stranami v červenci 1992 pozastavilo situaci až do dneška, kdy byli ruští vojáci umístěni v Podněstří na mírové misi. Jednání 5+2 (Moldavsko, Podněstří, Rusko, Ukrajina a OBSE, plus Evropská unie a Spojené státy jako pozorovatelé) s cílem nalézt řešení uvízla na mrtvém bodě. Podněstří si dnes udržuje srp a kladivo na vlajce republiky, a přestože se řídí socialistickou orientací, soukromá společnost Viktora Gušana Sheriff ovládá polovinu ekonomiky. Šeriffovy špatné vztahy s předchozí vládou Jevgenije Ševčuka (navzdory skutečnosti, že byl členem strany Obnovlenie, Obnova, kterou společnost vytvořila a která dominuje parlamentu) ho vedly k podpoře volební kampaně nezávislého Vadima Krasnoselského, který zvítězil v roce 2016, byl znovu zvolen v roce 2021 a současného prezidenta Podněstří.

Druhý pás země nacházející se jižně od Podněstří, mezi rumunskou hranicí Dunaje, Moldavska a Černého moře, byl od konce druhé světové války sovětským a ukrajinským územím a dnes je pod kontrolou Kyjeva. Jeho význam je nepochybný: Oděsa, město s ruskou populací a kulturou a hlavní přístav kontrolovaný Ukrajinou, se nachází pouhých čtyřicet kilometrů od ústí Dněstru a jeho hypotetické připojení k Rusku by pro Kyjev znamenalo ztrátu celého pobřeží Černého moře. Dnes má Moldavsko asi dva a půl milionu obyvatel, z toho více než pět set tisíc žije v Podněstří. Komunistická strana vládla zemi a byla nejhlasovanější silou, i když trpěla pokusy o převrat, jako byl ten v roce 2009, který prezident republiky připisoval machinacím Rumunska, souseda, který se nezříká pohlcení Moldavska, a často docházelo k obdobím prozatímních vlád a prezidentů, kteří měli zabránit komunistickým vládám: Prozápadní opozice, kterou Washington a Brusel označují za "demokratickou", se také uchýlila k podpoře přeběhlictví komunistických vůdců, jak se jí to podařilo v případě Mariana Lupua, a dokonce si koupila některé komunistické poslance, aby prosadila své kandidáty v parlamentu.

Podněstří je jedním z území, které odolalo vlně nacionalistické zuřivosti podnícené Spojenými státy, která se přehnala sovětskou periferií v posledním období Gorbačovovy vlády a na počátku Jelcinova prezidentství. Nedodržení referenda z roku 1991, kde sovětské obyvatelstvo drtivou většinou hlasovalo pro zachování SSSR, a povzbuzování Jelcinovy vlády všem republikám, aby se odtrhly od Moskvy, byly zdroje, které ruský prezident použil k obsazení Kremlu a svržení Gorbačova. To znamenalo vyhození do povětří a rozpad Sovětského svazu a začátek válek v mnoha republikách mezi těmi, kteří byli pro zachování historických vazeb, a novými žraloky kapitalismu, kteří se chtěli zmocnit veřejného majetku tím, že zemi roztrhají na kusy. Tak tomu bylo v případě Moldavska, malé republiky ležící mezi Ukrajinou a Rumunskem, jejíž vláda v Kišiněvě se nadšeně vydala cestou nacionalismu, nikoli bez odporu, jako v Podněstří. Ti, kteří odmítli rozpad Sovětského svazu a odmítli se odtrhnout od Ruska, jako Abcházie, Jižní Osetie, Náhorní Karabach, Podněstří a další území, to měli těžké, protože v Moskvě vládl Jelcin, pešák Spojených států a strůjce sovětského výbuchu.

Během druhé světové války nacistické Německo okupovalo Moldavsko (tehdy Besarábii) a spolu s rumunskou fašistickou vládou Antonesca zavraždilo více než sto tisíc lidí, ale dědictví rumunského fašismu a jeho moldavských kompliců převzala v roce 1991 nová moc Kišiněv, která se pro tuto příležitost příhodně proměnila v nový nacionalismus, který se podíval do zrcadla kapitalistického Rumunska. Po chaosu v devadesátých letech, v prvních letech 21. století, udrželo volební vítězství komunistů dobré vztahy s Moskvou, které později přerušily pravicové vlády.

Podněstří je pás země mezi řekou Dněstr a hranicí s Ukrajinou, něco málo přes čtyři tisíce kilometrů čtverečních, kde má téměř polovina obyvatel ruské občanství a již v roce 1990 strach jejích obyvatel z hypotetické integrace do Rumunska, z vnučení rumunského jazyka, Marginalizace Rusů, po zděšení z vyhlášení nezávislosti Moldavska vyhlášeného v srpnu 1991, ještě za Gorbačova, a následné hrozby Kišiněva, že se rozejde s Moskvou, vedla k vyhlášení Podněsterské moldavské sovětské socialistické republiky, kterou Gorbačov anuloval. Složitou situaci podněsterských vůdců v sovětské krizi v roce 1991 ilustruje skutečnost, že první prezident Podněstří Igor Smirnov byl na Ukrajině zatčen vládou

Leonida Kravčuka (signatáře s Jelcinem a běloruským Šuškievičem nezákonné Bělavezské smlouvy, která rozpustila SSSR). Mezi březnem a červencem 1992 pak vypukla občanská válka mezi kišiněvskou armádou a podněsterskou armádou Tiraspolu, jejíž slovanské obyvatelstvo chtělo nadále udržovat styky s Ruskem a odmítalo nacionalistické zuřivosti, které podle všeho vedly Moldavsko k okamžité integraci do Rumunska. Přestože moldavské síly obdržely pomoc od rumunské armády, nebyly schopny porazit podněsterské oddíly a příměří podepsané oběma stranami v červenci 1992 pozastavilo situaci až do dneška, kdy byli ruští vojáci umístěni v Podněstří na mírové misi. Jednání 5+2 (Moldavsko, Podněstří, Rusko, Ukrajina a OBSE, plus Evropská unie a Spojené státy jako pozorovatelé) s cílem nalézt řešení uvízla na mrtvém bodě. Podněstří si dnes udržuje srp a kladivo na vlajce republiky, a přestože se řídí socialistickou orientací, soukromá společnost Viktora Gušana Sheriff ovládá polovinu ekonomiky. Šeriffovy špatné vztahy s předchozí vládou Jevgenije Ševčuka (navzdory skutečnosti, že byl členem strany Obnovlenie, Obnova, kterou společnost vytvořila a která dominuje parlamentu) ho vedly k podpoře volební kampaně nezávislého Vadima Krasnoselského, který zvítězil v roce 2016, byl znovu zvolen v roce 2021 a současného prezidenta Podněstří.

Druhý pás země nacházející se jižně od Podněstří, mezi rumunskou hranicí Dunaje, Moldavska a Černého moře, byl od konce druhé světové války sovětským a ukrajinským územím a dnes je pod kontrolou Kyjeva. Jeho význam je nepochybný: Oděsa, město s ruskou populací a kulturou a hlavní přístav kontrolovaný Ukrajinou, se nachází pouhých čtyřicet kilometrů od ústí Dněstru a jeho hypotetické připojení k Rusku by pro Kyjev znamenalo ztrátu celého pobřeží Černého moře. Dnes má Moldavsko asi dva a půl milionu obyvatel, z toho více než pět set tisíc žije v Podněstří. Komunistická strana vládla zemi a byla nejhlasovanější silou, i když trpěla pokusy o převrat, jako byl ten v roce 2009, který prezident republiky připisoval machinacím Rumunska, souseda, který se nezříká pohlcení Moldavska, a často docházelo k obdobím prozatímních vlád a prezidentů, kteří měli zabránit komunistickým vládám: Prozápadní opozice, kterou Washington a Brusel označují za "demokratickou", se také uchýlila k podpoře přeběhlictví komunistických vůdců, jak se jí to podařilo v případě Mariana Lupua, a dokonce si koupila některé komunistické poslance, aby prosadila své kandidáty v parlamentu.

AUTOR: Higinio Polo

Zpracoval: Czech Free Press

[ZDROJ](#)